

Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Sąd prawa, stwierdzając, że Rada nie była zobowiązana do sprawdzenia, czy postępowania sądowe i dochodzenia z udziałem wnoszącego odwołanie dotyczą działań, które naruszają praworządność w Egipcie.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez Sąd, który uznał, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, opierając się na sprawie nr 8897 (remont prywatnego budynku mieszkalnego).

Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia przez Sąd prawa, który uznał, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, opierając się na sprawach nr 756 (zarzuty związane z podarunkami gazety Al-Ahram) oraz nr 53 (zarzuty związane z podarunkami Dar El Tahrir).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 21 lutego 2019 r. — SCT, d.d., w upadłości/Republika Słowenii

(Sprawa C-146/19)

(2019/C 148/25)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SCT, d.d., w upadłości

Strona pozwana: Republika Słowenii

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można interpretować art. 90 ust. 2 dyrektywy VAT w ten sposób, że zezwala on na odstępstwo od prawa do obniżenia podstawy opodatkowania VAT nawet w przypadku ostatecznego braku płatności, jeżeli ten ostateczny brak płatności jest konsekwencją nieprzyjęcia przez podatnika wymaganego zachowania, na przykład niezgłoszenia wierzytelności w postępowaniu upadłościowym wszczętym przeciwko dłużnikowi wspomnianego podatnika, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie?
  - 2) Czy, nawet w przypadku, gdy takie odstępstwo od prawa do obniżenia podstawy opodatkowania VAT jest dopuszczalne, istnieje również prawo do obniżenia tej podstawy opodatkowania z powodu braku płatności, jeżeli podatnik udowodni, że nawet gdyby zgłosił swoje wierzytelności w postępowaniu upadłościowym, nie zostałyby one zaspokojone, lub jeżeli udowodni, że istniały uzasadnione podstawy, aby zaniechał on zgłoszenia wierzytelności?
  - 3) Czy art. 90 ust. 1 dyrektywy VAT wywiera skutek bezpośredni, nawet jeśli ustawodawca państwa członkowskiego wykroczył poza ramy dopuszczalnych przepisów dotyczących odstępstw określonych w ust. 2 wspomnianego art. 90?
-